

σπῶμεν τὸν ἐξῆς ἐπίλογον, ἐξ οὗ φαίνεται πῶς ἡ ποίησις συνδέεται τῇ θρησκείᾳ :

«Πόσον λαμπροτέραν, πόσον εὐτυχεστέραν, πόσον πλέον εὐέλπιδα κατέστησεν εἰς πλείστους ἐξ ἡμῶν τὴν ζωὴν ὁ Τέννυσων, διδάξας ἡμᾶς διὰ τῆς ποιήσεώς του, ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς μας εἰς τὸ ἀληθές καὶ τὸ ὠραῖον, ἀνοίξας τὰ ὄτια μας εἰς τὴν φωνὴν τοῦ βουνοῦ καὶ τῆς θαλάσσης, διεγείρας τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν πρὸς τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῶν ἀστέρων! Χιλιᾶδες πραγμάτων, πραγμάτων, εἰς τὰ ὅποια αἱ κοιναί, αἱ τραχεῖαι ἡμῶν ψυχαὶ οὐδέποτε θὰ πρόσεῖχον, εἰς τὰ ὅποια δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὴν σφραγίδα, ἣν ἔθηκεν ἐπ' αὐτῶν ὁ Θεός. Ὁ Τέννυσων, ὅπως καὶ ἄλλοι μεγάλοι ποιηταί, μᾶς ἔμαθε νὰ θυμαζώμεν καὶ νὰ ἀγαπῶμεν».

— Ὁ ἄρτι ἀποθανὼν καθηγητὴς τῆς θεολογίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Ἰέννης Lipsius κατέλειπεν ἐνδιαιρούμενος βιβλιοθήκην, πλουσίαν ἐκ σπανίων βιβλίων καὶ συλλογῶν περιοδικῶν συγγραμμάτων. Διέταξε δὲ διὰ τῆς διαθήκης αὐτοῦ ὅπως ἡ βιβλιοθήκη πωληθῇ πᾶσα ὁμοῦ εἰς μεγάλην τινα βιβλιοθήκην, μὴ διαμελισθῇ δέ.

— Τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ ἐστεμμένου ποιητοῦ (poètes-lauréats) εἶχον πρὸ τοῦ Τέννυσων οἱ ἐξῆς ἄγγλοι ποιηταί: John Dryden, 1670· Thomas Shadwell, 1688· Nahum Tate, 1692· Nicholas Rowe, 1715· Laurence Emsden, 1718· Colley Cibber, 1730· William Whitehead, 1757· Thomas Warton, 1783· Henry James Pye, 1790· Robert Southey, 1813· William Wordsworth, 1844.

Περὶ τοῦ διαδεξιμένου τὴν ἐπωνυμίαν ἐστεμμένου ποιητοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τέννυσων οὐδὲν ἔτι ὀριστικόν. Τὸ ζήτημα οὕτω ἐτέθη ἐπισήμως. Ὑπάρχουσιν οἱ φρονούντες μάλιστα ὅτι ἡ βασιλίςσα θέλει καταργήσει τὴν τίτλον, ἄλλοι δὲ πιστεύουσιν ὅτι αὕτη θ' ἀπονεύμῃ αὐτὸν ποιητῇ τινι ἀνθρώπῳ τοῦ κόσμου (homme du monde), ὡς λέγομεν, ἐπὶ παραδείγματι τῷ σὶρ Θεοδώρῳ Martin Τρεῖς ποιηταί, οἵτινες ἐθεωροῦντο πρὸ τινων ἐτῶν ὅτι ἐπίσης θὰ τύχωσι τοῦ τίτλου, ὁ σὶρ Edwin Arnold, ὁ κ. Albert Austin καὶ ὁ κ. Lewis Morris ἀπόλεσαν ἕκτοτε πολὺ τῆς βιαιότητος αὐτῶν, ἐδείκνυσαν δὲ τὴν θέσιν αὐτῶν διὰ τῶν ποιημάτων, ἅτινα ἐδημοσίευσαν κατὰ τοῦ θανόντος ἄρτι μεγάλου αὐτῶν συναδέλφου. Ὁ δὲ William Morris, ὁ μόνος ἐπιζῶν ἄγγλος ἀληθῶς ποιητής, ἐστὶ ταυτοχρόνως ταρξίας κοινωνιστής.

— Οἱ κ.κ. Marek καὶ Despeaux ἔταξαν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο σειρὰν πεντεκαίδεκα παραστάσεων ἐν τῷ ἐν Παρισίοις Ὡδεῖῳ τῶν κυριωτάτων ἔργων τοῦ Κορνηλίου καὶ τοῦ Μολιέρου. Τῶν παραστάσεων τούτων γενήσονται καὶ ἀντίστοιχοι διαλέξεις. Ὁ μὲν Φραγκίσκος Sarcy ἀνεδείκνυτο πέντε διαλέξεις περὶ ἔργων τοῦ Κορνηλίου, ὁ δὲ Larroumet δέκα περὶ τῶν ἔργων τοῦ Μολιέρου.

— Ἡ ἐπετηρὶς τῆς ἀρίστεως τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου εἰς Ἀμερικὴν προύκειτο νὰ ἐορτασθῇ τῇ προπαγελθούσῃ ἐβδομαδίᾳ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ διὰ λιτανείας, ἀποτελεσθησομένης ἐξ εἰκοσι χιλιάδων νέων καὶ νεανίδων καὶ περιελευσμένης

τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, καὶ διὰ τεραστίου πυροτεχνήματος παριστῶντος τοὺς καταρράκτας τοῦ Νιαγάρα.

— Τὰ γερμανικὰ δικαστήρια ἐτιμώρησαν αὐστηρῶς πολυαριθμούς ὁδοντοῦατρούς, οἵτινες ἀντεποιούντο τοῦ τίτλου τοῦ διδάκτορος, ἐρειδόμενοι ἐπὶ τῶν διπλωμάτων, ἅτινα ἀπενεμήθησαν αὐτοῖς ἐν Ἀμερικῇ. Τὰ μόνα διπλώματα διδάκτορος, ἃ περ ἀναγνωρίζονται ἐν Γερμανίᾳ, εἰσὶ τὰ τῆς φιλοσοφίας, τῆς θεολογίας, τῆς νομικῆς καὶ τῆς ἱατρικῆς.

— Πωλητὴς ἀρχαιοτήτων ἐν Σικάγῳ ἐκτίθησιν ὁρολόγιον μεθ' ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ, κατασκευασθὲν τῷ 1670 ἐν Γενεύῃ διὰ τὸν ἄγγλον ποιητὴν Μίλτωναν. Αἱ ὥραι εἰσὶν ἀνάγλυφοι οὕτως ὥστε ὁ τυφλὸς ποιητὴς νὰ δύνηται ν' ἀνευρίσκῃ αὐτὰς διὰ τῆς ψαύσεως.

— Πληροφορούμεθα ὅτι ἀφικνεῖται τῇ ἐβδομαδίᾳ ταύτῃ ἐλληνικὸς θιάσος ὑπὸ τὸν κ. Δημ. Ἀλεξιάδην, διδάξων ἐν τῷ θεάτρῳ Βέρδην. Τῷ θιάσῳ τούτῳ συμπράξει ὁ κ. Ν. Λεκατσᾶς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ.

Ἐν τῇ κοινῇ συνεδρίᾳ τῶν δύο διοικητικῶν τῆς Ἐκκλησίας σωμάτων, γενομένη τῇ προχθὲς παρασκευῇ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἔληξεν ἡ ἐπὶ τοῦ νέου κανονισμοῦ τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἐπιτροπῆς συζήτησις, ἣτις παρετάθη ἐπὶ τινα καιρὸν ἕνεκα τῆς ἐπικρατησάσης μεταξὺ τῶν μελῶν τῶν δύο σωμάτων διχογνωμίας σχετικῶς πρὸς τὸ ἄρθρον περὶ ἐπόπτου τῶν σχολῶν. Δύο γυνῶμαι ἐπεκράτουν περὶ τοῦ διορισθησομένου ἐπόπτου τῶν ἀνὰ τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Κωνσταντινουπόλεως ἐλληνικῶν σχολῶν.

Οἱ μὲν ἐφρόνουν ὅτι ὁ διορισθησόμενος δεόν νὰ ᾖ κληρικός, οἱ δὲ ὅτι καλὸν εἶνε ἡ ἐκλογὴ νὰ ἀφελῇ ἐλευθέρων, ἀναλόγως δὲ τῶν προσόντων τῶν ἐκάστοτε προσώπων, νὰ διορισθῇ ἀδιακρίτως κληρικός ἢ λαϊκός. Ἐπὶ τέλους ὑπερίσχυεν ἡ γνώμη ὅτι ὁ διορισθησόμενος δεόν νὰ ᾖ κληρικός, οὕτω δὲ ἔληξεν ἡ συζήτησις ἐπὶ τοῦ νέου κανονισμοῦ τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἐπιτροπῆς, ὅστις παραδίδεται προτεχῶς πρὸς ἐκτύπωσιν ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ. Προσεχῶς τὰ δύο σώματα ἐπιληφθήσονται τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ ἐκλογικοῦ κανονισμοῦ, ἐφ' οὗ πρὸς προμηνύεται μεγάλη συζήτησις.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἀπὸ τινων ἐβδομαδίων τὰ χρηματιστήρια τῆς Εὐρώπης διατελοῦσιν ἐν καχεκτικῇ καταστάσει, ἡ δὲ κερδοσκοπία δὲν τολμᾷ νὰ ἐξέλθῃ τῶν ὀρίων τῆς ἐπιφυλακτικότητος, ὥστε ἠθελε νομίζει τις ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν νεκρὰν λεγομένην ἐποχὴν. Τὸ χρηματιστήριον τῶν Παρισίων ἀπώλεσε μέγα μέρος τοῦ θάρ-